

Şiirin Ruhu

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Mart 2020

Frapan bir sözcükten çıktım yola elbet aşkın ve sevginin kundaklandığı yalnızlığa da selam verip aklımın iplerinde oynayan hecelere geçirmek istediğim mintan çünkü terbiyeli ve kapalı olmalıydı bedeninden uçuşan ışıltıya da ramak kala ve ölüme ket vuran sevginin şakıdığı boşlukta niyazıma sahip çıktığım kadar sevmeyi şart koştuğum o dik yokuşta.

Yalnızlığı tayin ettim doğdum doğalı
Sözcükler b/içimsizdi önceleri
Aslında imla hatalarının darağacında sallandırıldığı
Ne çok önsezi lakin sustum:
Ne çok dip not:
Elbet koydum başına şiirin
Hani olur da yanar durduk yere
Alevi tayin etsin şiirin ruhunu.

Köhne bir lahit idi aklımın pencereleri
Aklıma şerh düştüğüm üç beş diploma
Zehir gibi olsam da ömür boyu
Yaranamadığım insanlık
Elbet hüznün ve acılar adam boyu.

Yalnızlığımı şahit idi yüce Rabbim
Ne zamanki sevdim
Hor görülen yüreğime nice tohum serptim
Ve uzadıkça uzadı boyum
Uzadıkça uzadı ömrün sulh bildiği umudu da
Eksik etmeden heybemden
Güne dair ne bir sitem ne de kinaye
Hele ki insanın da tek derdi oldu mu ki kendisiyle.

Tek heceydim sadece:
Gül ve aşk.
Haznemde saklı sağanak
Elbette içimdeki çiçek bahçesini mahrum bırakmamak
Adına.
Savdığım iblisi

Yanlı yansız densiz seyrini ömrün hak gören
Ve ben Allah rızası için yaşayıp, seven
Mazlum bir yürekten başkası da değilken.

Sözcükler karanlığı dağıtan
Oysaki geceydi bulduğum
İlhamın verdiği saatte
Ömrü serip de hecelere
Buluşmak adına nice yürekle
Kaleme kâğıda sarıldığım
Belki de bir avuntu
Savruk yüreğimin de yıkılmazken tabusu.

Şafağın zümresi idi yıldızlar
Gönlün de ukdesi elbet
Dünde unutulmuş anılar ve yarım kalmış masallar.
Ne bir masal kahramanıydım ne de melek
Sadece yüreğin ferî ile yolunu bulan
Elbette kaderin öncüsü inancıma
Asla da kimselerin ket vuramadığı
Duvarlarıma rağmen gözüm de hep yüksekteydi:
Elbet Allah katına ereceğim hidayetle
Dünyaya ve sevgiye ve tüm insanlığa
Açtığım o pencere.

Katıksız sevdiğim yüreğimle
Ait olmak düzeneğe
Reddedilsem de milyon kere
Asla dem vurmadım şerden ve lanetten
Öfkesini bileyenlere dahi uzattım zeytin dalı
Sevgiyle düştüğüm yolda
Gözümden düşen her yaşta saklı utkum
Aşkına sahip çıkan afaki gölgeler
Nihayetinde Rabbimle bulduğum
Gün gibi aşikâr.